

Arrest

nr. 142 774 van 3 april 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 maart 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 januari 2014 waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor een periode van vijf jaar. Deze inreisverboden worden aan de verzoekende partijen betekend op 16 mei 2013.

1.2. Op 2 juli 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Op 28 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“°Betrokkenen staan momenteel onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied dat hen werd betekend op 16.05.2013; Dat inreisverbod verbiedt hen zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van 5 jaar, met name tot 15.05.2018. Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort.

Krachtens artikel 7, 1^e alinea – 12°, artikel 74/12, §1, 3^e alinea en §2 en §4 van de wet van 15 december 1980 mogen betrokkenen zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.

°Er werd aan betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van zeven dagen betekend op 16.05.2013.

°Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de vraag tot opheffing of opschorting hebben betrokkenen geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien betrokkenen wensen dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moeten zij dus terugkeren naar hun land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mogen betrokkenen zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

2.2. De verzoekende partijen hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van de formele en ondergeschikt de materiële motiveringsplicht uit de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 (betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen) *iuncto* artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen menen dat de argumentatie en bijgevolg de eindconclusie waarbij de staatssecretaris stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp is geworden gelet op het inreisverbod van 16 mei 2013, niet kan weerhouden worden, dat in tegenstelling tot wat de staatssecretaris voorhoudt, het inreisverbod geenszins verhindert dat hun aanvraag tot verblijf nog steeds een voorwerp heeft, dat het inreisverbod hoogstens repercussies kan hebben op de ontvankelijkheid of de gegrondheid, doch dat bij gebrek hieromtrent, zij geen argumentatie hertegen kunnen en dienen te ontwikkelen. Zij herhalen dat een inreisverbod, waartegen een annulatieberoep hangende is, evenwel niet betekent dat de aanvraag zonder voorwerp zou worden, wel integendeel: de aanvraag heeft nog steeds hetzelfde voorwerp, namelijk de machtiging tot verblijf. De verzoekende partijen menen dan ook dat de overweging en bijgevolg de conclusie van de staatssecretaris juridische grondslag mist en dat de staatssecretaris niet aantoonde welke de juridische grondslag dan wel zou kunnen zijn.

3.2. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verduidelijkt de begrippen ‘bestuurshandeling’, ‘bestuur’ en ‘bestuurde’ voor de toepassing van deze wet. De in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op

een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

In de motivering van deze beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat aan de verzoekende partijen een inreisverbod voor de duur van vijf jaar werd betekend op 16 mei 2013. Er wordt toegelicht dat het de verzoekende partijen dienvolgens verboden is zich op het grondgebied te bevinden krachtens artikel 7, 1ste lid, 12° en artikel 74/12, §1, 3e lid en §2 en §4 van de vreemdelingenwet, gedurende een periode van vijf jaar. Voorts wordt gemotiveerd dat het inreisverbod niet opgeheven of opgeschort werd. Eveneens wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat aan de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van zeven dagen werd betekend op 16 mei 2013. Ten slotte wordt in de bestreden beslissing toelichting gegeven bij artikel 74/12 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen maken aldus niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

3.3. Waar de verzoekende partijen menen dat de motivering van de bestreden beslissing geen steun vindt in de wet en dat een inreisverbod niet verhindert dat hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet een voorwerp heeft, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

3.4. Artikel 9*bis*, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

3.5. In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde vastgesteld dat de verzoekende partijen onder een inreisverbod staan dat hen werd betekend op 16 mei 2013 en dat hen verbiedt zich op het Belgisch grondgebied te bevinden voor een periode van vijf jaar. De verzoekende partijen betwisten deze vaststelling niet.

De verzoekende partijen zijn van mening dat een inreisverbod geenszins verhindert dat de aanvraag om machtiging tot verblijf nog een voorwerp heeft, dat het reisverbod (waartegen een annulatieberoep

hangende is) niet betekent dat een aanvraag zonder voorwerp wordt doch integendeel dat de aanvraag nog steeds hetzelfde voorwerp heeft, met name de machtiging tot verblijf en dat de conclusie van de bestreden beslissing juridische grondslag mist.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen bij beslissingen van 7 mei 2013 elk een inreisverbod van vijf jaar kregen opgelegd en dit op grond van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet.

3.6. Overeenkomstig artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet is een inreisverbod “*de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering*”.

Artikel 74/11, §3 van de vreemdelingenwet voorziet:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Artikel 74/12 van de vreemdelingenwet bepaalt verder:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland.

§ 2. De onderdaan van een derde land kan bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod indienen die gemotiveerd wordt door het naleven van de verplichting tot verwijdering die vroeger afgegeven werd, als hij schriftelijk het bewijs bezorgt dat hij volledig conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten.

§ 3. Een beslissing betreffende de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod wordt ten laatste binnen vier maanden, te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag, getroffen. Indien geen enkele beslissing is genomen binnen vier maanden wordt de beslissing als negatief beschouwd.

§ 4. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

§ 5. De minister kan, bij besluit, de categorieën van personen omschrijven voor wie het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort naar aanleiding van humanitaire rampen.

§ 6. Wanneer een onderdaan van een derde land het voorwerp van een inreisverbod uitmaakt dat door een andere lidstaat werd afgegeven en de minister of zijn gemachtigde overweegt om hem een verblijfstitel of een andere vorm van toestemming tot verblijf af te geven, raadpleegt hij voorafgaand deze lidstaat om rekening te houden met diens belangen.”

3.7. Het artikel 9bis van de vreemdelingenwet waarop de verzoekende partijen zich beroepen dient *in casu* samen te worden gelezen met voormelde bepalingen betreffende het inreisverbod.

Uit de voornoemde bepalingen volgt dat een persoon die onder de gelding valt van een inreisverbod niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk wordt verboden. Enkel het toekennen van internationale bescherming op grond van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan dit verbod buiten werking stellen. Nu artikel 74/11, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet er niet in voorziet dat het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou kunnen ingaan tegen het inreisverbod en zulks ook niet uit de overige bepalingen van de vreemdelingenwet blijkt en nu artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat het inreisverbod gedurende zijn geldingsduur een verbod behelst om op het grondgebied te verblijven, dient te worden besloten dat aan de vreemdeling die valt onder een geldend inreisverbod geen verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de voormelde wet kan worden toegekend tot dat de duur van het inreisverbod is verlopen of tot aan een eventuele schorsing, vernietiging, opheffing of intrekking ervan (zie *mutatis mutandis*: RvS 9 maart 2012, nr. 218.401). In

artikel 74/12 van de vreemdelingenwet heeft de wetgever bovendien uitdrukkelijk de gevallen en modaliteiten bepaald waarin het inreisverbod kan worden opgeheven of opgeschort.

In zoverre de verzoekende partijen zouden menen dat een inreisverbod niet verhindert dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kunnen indienen, wordt voorbij gegaan aan wat de wetgever uitdrukkelijk heeft voorzien in artikel 74/11, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet, met name dat een inreisverbod niet ingaat tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9*ter*, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Indien de wetgever tevens wilde voorzien dat de verblijfsprocedure conform artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kon worden opgestart niettegenstaande dat de betrokken vreemdeling onder een inreisverbod staat, zou deze mogelijkheid zijn opengesteld in laatstgenoemde wetsbepaling. De mogelijkheid om een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet toe te kennen aan een persoon die onderworpen is aan een inreisverbod dat hem betekend werd en waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, zou overigens een uitholling betreffen van de keuze van de wetgever om uitdrukkelijk te voorzien in een afzonderlijk – en voorafgaand aan de verblijfsaanvraag – te volgen procedure in verband met de opheffing of opschorting van een inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/12, §1 van de vreemdelingenwet. Een dergelijke aanvraag dient bovendien op expliciete wijze te gebeuren en niet impliciet door middel van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, zo niet wordt elk nuttig effect aan de procedure voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet ontnomen.

3.8. Er blijkt niet dat de verzoekende partijen zich nog dienstig kunnen beroepen op de procedure van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet zolang het inreisverbod geldt of zolang zij overeenkomstig de procedure van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet niet de opheffing of opschorting hiervan hebben verkregen.

3.9. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen op het ogenblik van het indienen van de thans voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, namelijk op 2 juli 2013, reeds onder een inreisverbod – en dus onder een verbod op het grondgebied te verblijven – stonden dat definitief was geworden. Overeenkomstig artikel 74/11, §3 van de vreemdelingenwet treedt het inreisverbod in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend, *in casu* op 16 mei 2013. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden, blijkt noch uit het administratief dossier, noch uit de gegevens waarover de Raad beschikt dat de verzoekende partijen zich tegen deze beslissingen binnen de ter zake geldende beroepstermijn in rechte voorzagen. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt evenmin dat deze inreisverboden door het bevoegde bestuur zouden zijn opgeheven of ingetrokken. Evenmin blijkt dat de verzoekende partijen daartoe bij het bestuur een aanvraag indienden.

3.10. De Raad oordeelt dan ook dat de vaststelling dat de verzoekende partijen onder een definitief geworden inreisverbod staan de afwijzing van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan gronden (cf. RvS 9 maart 2012, nr. 218.401; RvS 4 december 2012, nr. 221.663).

De Raad benadrukt dat de verwerende partij middels haar motivering duidelijk aangeeft op welke grond zij de aanvraag om machtiging tot verblijf weigert, met name omdat de verblijfsmachtiging in geen geval kan worden toegestaan gelet op het inreisverbod dat aan de verzoekende partijen werd opgelegd. De eventuele gegrondheid van de kritiek van de verzoekende partijen dat niet blijkt dat de aanvraag zonder voorwerp is – de verzoekende partijen geven zo aan dat hun aanvraag wel degelijk nog een voorwerp heeft, namelijk een machtiging tot verblijf – vermag niet te leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De verwerende partij kon immers – nu de verzoekende partijen onder de gelding staan van een inreisverbod dat noch opgeheven noch opgeschort is – niet anders dan de aanvraag af te wijzen op voormelde grond. Ook bij een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing kan de verwerende partij enkel vaststellen dat de gelding van de aan de verzoekende partijen betekende inreisverboden voor vijf jaren verhindert dat hen een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet wordt toegekend en kan zij dus enkel de aanvraag opnieuw afwijzen.

Aldus blijkt niet dat de verzoekende partijen enig belang hebben bij hun kritiek die erop neerkomt dat hun aanvraag wel nog een voorwerp zou hebben.

3.11. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER